

Carta a la senyoreta

A la Sra. Estrella Oliveras, fins fa poques setmanes mestra nacional del col·legi de nenes del Rieral.

Estimada senyoreta: La seva despedida va ésser tan precipitada que no vam tenir temps ni esma de dir-li tot el què hauríem volgut. Ara que ja fa tants dies que no l'hem vista, ens hem anat donant compte del què hem perdut amb la seva absència. La senyoreta Estrella, la nostra mestra durant sis anys! Dona ferma i admirable, que no perdia mai el seu aspecte jovial, franc, senzill i optimista amb tothom i sobretot amb nosaltres. Ja en va tenir sort, ja, de tenir tan bon caràcter! D'altra manera, prou ens hauria engegat a passeig temps ha. Més de seixanta nenes de totes les edats!

Ara la recordem abnegada en tots els detalls! Quan s'acostava el Dia de la Mare i les labors no eren prou avançades, la senyoreta se les emportava a casa seva i treballava fins Déu sap quina hora perquè, en el seu dia, totes les mares tinguessin l'obsequi de les seves filletes, ben polit i ben planxat.

I aquelles poesies que feien espurnejar d'emoció tots els ulls, el dia de Nadal! L'esperit sensible de la senyoreta, tenia projeccions molt saludables en l'ambient familiar de les nenes.

I en arribar el mes de maig, quina cura en arranjar l'altar del Mes de Maria per obsequiar a la Verge amb pregueres, flors i cançons!

Estimada senyoreta: potser, Déu ho vulgui, tindrem altres mestres que també, com vostè, ensenyaran molt i ens estimaran; però no sé si en trobarem cap més, que tingui una vocació tan autèntica i una paciència de santa. Per això sovint deien les nostres mares: «Se les estima molt. No volen fer mai cap falta.»

I ara ens donem compte que n'havíem abusat de la seva bondat i paciència i voldríem rectificar la nostra conducta no massa exemplar. Li demanem des d'aquestes ratlles que ens perdoni el desagraïment que hem tingut per tots els sacrificis que ha fet per nosaltres. I demanem al Bon Jesús i a la Mare de Déu que la recompensin i la facin ben feliç; que tornin la salut al seu marit perquè ens puguin venir a veure ben sovint, per no haver-nos d'accontentar amb recordar-la i prou.

Rebi una abraçada forta, molt forta, de les que, una mica tard, s'adonen que l'estimen de debò.

Unes nenes del Rieral

Per la transcripció,
Maria Galobart

LA VEU DEL POBLE

*Què passa en el nostre poble?
Problemes... petits o grossos, tot depèn del color del vidre de les ulleres. Les escoles són i seran actualitat. Mal aniria que no fos així!*

I doncs, què diuen?

Que això sembla una cursa organitzada per fer-ho anar tot més malament encara.

El mestre de la Sagrera, ja estava treballant content i satisfet quan diuen que ha de marxar a la "mili"; no ha estat a temps ni a la despedida dels "quintos"; menys mal que els infants hi seran a temps, perquè ja es van acostumant a ballar el ball que toquen.

No sabem si dir que sempre plou sobre mullat o que "més vale poco que nada". Deixem que cada u ho comenti, segons la seva bona fe.

I què passa a les escoles del Rieral? Sembla que és al revés. En un lloc sobra quitxalla i en un altre hi ha dues aules buides. Bé, dues no, una i mitja. Tots els medis d'informació local (?) van anunciar l'obertura d'una d'elles. Quan? "Adivina, adivinador"; si no fos la "Vox Populi" encara no en sabríem res. Total, diu que funciona un altre parvulari, amb gran satisfacció de les mares del veïnat i el descontent de les altres parvulistes.

Fa poc, vàrem trobar-nos amb una mestra del nostre poble en una reunió a Granollers i, tot parlant, va dir-me: "És llàstima que a Santa Eulàlia no es faci una planificació de l'ensenyament, doncs és un poble amb mitjans i preparació per fer-ho; podríem fer una reunió de totes les persones que coneixem el tema, i posar fil a l'agulla". De moment, no vaig saber què dir-li, doncs semblava que tenia raó. Després li vaig preguntar: Quan temps fa que estàs a Santa Eulàlia? Tres anys, va contestar. Doncs mira, jo ja en fa vint-i-nou que hi sóc i encara no hi veig solució. Saps per què? Què diries si jo posés una fàbrica d'avions? Que no hi entenc res, i, o bé m'hauria d'informar molt bé, o els aparells no funcionarien. Doncs amb tot això passa el mateix.

No tenim ni "Junta Municipal de Enseñanza Primaria", ni consellers de cultura, ni res de res, i si hi són, deuen tenir el títol penjat en el seu despatx, arnat i rosegat de les rates de tant que el fan servir.

Per acabar, crec que val la pena reflexionar seriosament sobre aquests punts, doncs la cosa és prou important i transcendent.

Per què no intentem fer el que deia aquella mestra?

* * *

Per si ens n'hem oblidat, recordo que a la revista del mes de gener hi ha dues preguntes que no crec que tinguem necessitat de tornar a repetir. Si encara dura l'amnèsia, les repetirem el mes que ve.

JOSEP VALLS

Des del meu portal

MODES

Actualment hi ha una gran tendència a tornar a l'antic. Encara que sembli una antinòmia, si un noi jove vol anar vestit a la moda, no té més remei que tafanejar la calaixera de l'avi i desenterrar d'allà les empolsades ulleres, la corbata ampla, el rellotge de cadeneta... i tantes altres coses amb les quals més que anar a la moda semblarà que vagi disfressat pel carrer.

I les noies? U! les noies! Què me'n dieu de les faldilles llargues? Realment no crec que haguessin pogut trobar quelcom més antiestètic per posar-se a sobre. Estic segur que en el fons, aquesta moda no agrada ni a elles mateixes. Però és clar... com que totes ho porten... M'agradaria que algun dia remenésiu pels calaixos de casa vostra fins que trobéssiu una fotografia de la vostra àvia, de joveneta. No, no us estranyeu en veure que va a la moda d'ara. «Sí, mira, duia maxi com jo l'àvia», direu. I quedareu tan satisfetes. Però que no veieu que en seixanta anys que hem passat de viatjar en tartana a anar en avions supersònics, la moda femenina no ha evolucionat? El pitjor és que les regnes de la moda femenina les tenen uns senyors de París, que s'ho deuen passar fenomenal veient com la majoria (no totes per sort) de les filles d'Eva segueixen les seves consignes.

Hem de procurar tots plegats tenir una mica més de personalitat i anar vestits com volguem, però perquè volem nosaltres, no perquè volen els altres. Sinó, ens anirem adotzenant cada vegada més fins el punt que no sabrem pensar per nosaltres mateixos, ni serem capaços de tenir una idea pròpia. Serem només les peces d'una gran màquina: la societat. Peces que juntes tindran un gran valor, però que cada una, independentment de les altres, no valdrà per res. I això seria molt trist...

Joaquim Brustenga-Etxauri

TEATRE

El dia 8 de Maig, l'estrena

Fa un mes que assagem. «El retaule del flautista» ja està bastant avançat. Els tècnics fins ara han fet plànols de decoració, i han acondicionat l'antic garatge de la Rectoria per a taller, però ara començaran a treballar fustes i papers. El vestuari i l'ambientació de l'obra (passa en un poble alemany del segle XIV) ens portarà molta feina però quedarà bé.

Per tot això hem cregut convenient retrassar l'estrena al dia 8 de Maig. El lloc és l'Aliança de Lliçà. Per Santa Eulàlia encara no hi ha data fixa però possiblement serà uns dies més tard.

Un del grup